

הילד האנגלי לי (משמאל) עורך את רחמי הציבור כשנידחה על ידי אמו - זעתה מקדישה לו צעירה את חייה

הדיילת והילד

ב אמצע חודש דצמבר של השנה שעברה פורסמה בעיתוני הארץ ידיעה מרעושה: ילד אנגלי בן שתיים עשה בארט, בא לבקר את אמו, אני גילה בארט, הנשואה לימאי ישראלי מי מוצא פרסי ומתגוררת בחיפה, אך היא תחת שתקבל את פניו בשימחה ובאהבה, שילחה אותו מעל פניה, ואמרה שאינה רוצה בו איתה בישראל. הילד האומלל נותר לבדו בשדה התעופה בן-גוריון. מחברת אל-על התקשרו אל דיילת ה-קרקע בתיה אייכנבאום, שלקחה את הילד וטיפלה בו משך יממה שלמה בביתה. עם בעלה וארבעת ילדיה. הוא התחנן להישאר עם בתיה ועם מישפחתה, אך חתוק יבש, כידוע, והילד נשלח בחזרה לאנגליה במטוס אל-על.

אותה טיסה בחזרה ללונדון שינתה את מחלך חייהם של שני אנשים: של הילד לי בארט, ושל דיילת אל-על היפהפייה ספירית דבני.

מאז אותה טיסה, שהתקיימה לפני למעלה משלושה חודשים, הפכה ספירית - "ספי" בפי ידידה - אפוטרופוסיתו היבלתי-רישמית של לי. היא נפגשת איתו בתדירות מדי הגיעה ללונדון, והוא כותב לה מיכתבים. היא תומכת בו מבחינה כספית, ומעל לכל היא מנסה, בכל כוחה, להביא את הילד הבלתי-רצוי בחזרה לישראל.

מספרת ספירית: "לי ישב במחלקה הראשונה, והיה כלי-כך עצוב וחסרי-אונים. ניגשתי אליו, והתחלתי לדובב אותו. הוא שאל אותי איפה אני גרה בלונדון, ואם יוכל לבוא לבקר אצלי. ביקש ממני שאחזיר אותו לישראל. הוא ממש התייסח. 'נתתי לו את הכתובת שלי בלונדון ובארץ. האמת היא שלא חשבתי שאני פעם בחיים שלי אראה אותו שוב. אמרו לי שדודו יבוא לקחת אותו משדה-התעורפה, וכך היה. מצד שני, הרגשתי שמשהו קורה לי. נורא רציתי לעזור לו, בכל כוחי, והחלטתי שאם תהיה לי אפשרות, אעשה הכל כדי להביא אותו לארץ.

"יום אחד חזרתי מטיסה לניו-יורק, וראיתי מיכתב-אכספרס בתיבה. זה היה מיכתב מלי, והוא כתב לי: 'אני מאד אומלל! אנא, אנא! אני רוצה לפגוש אותך באתר בינור בלונדון, כדי שתעזרי לי להגיע לישראל'.

"נכנסתי להיסטוריה. ביקשתי שיתנו לי את הטיסה הזאת, הפכתי עולמות כדי למצוא את כתובתו של לי. עשיתי שמי-גיות באוויר, והגעתי ללונדון. במלון היכה לי לי, עם הסבתא שלו ומיזודה ביד, הסבתא, שהיא אם-אמו והאפוטרופי-סית הרישמית שלו. חיה מקיצבת-סעד שהיא מקבלת עבור עצמה, עבור לי, ור עבור אחיו בן החמש-עשרה, שהוא בנה של אמו מנישואיה הראשונים ושגם אותו מגדלת הסבתא.

"היא הביטה בי, ואמרה לי: קחי אותו לארץ, אם את רוצה. הוא רוצה לנסוע לישראל, או קחי אותו! פתאום התנפל עלי לי כנשיקות ובחיבוקים, וממש חתי חגן לפני שאקח אותו אתי. אמרתי לסבי

תא שאם היא רוצה שאקח אותו לישראל, היא צריכה להתקשר לאמא שלו. היא התקשרה, ואמו אמרה שהיא בשום פנים ואופן לא מוכנה לקבל אותו. "ניגשתי לטלפון, ודיברתי עם האם בי עצמי. היא אמרה לי: אני לא מרגישה טוב, תעזבי אותי עכשיו עם לי, אני לא רוצה שהוא יבוא לארץ. כשאמרתי לה שהילד נמצא ממש על סף התמוטטות עצבים ואינו מוצא את מקומו, היא אמרה לי: מי הוא בכלל שחילט איפה הוא רוצה לגור?"

הילד נכנס להיסטוריה, הסבתא נכנסה להיסטוריה, כולם נכנסו להיסטוריה, ואני ניסיתי להרגיע אותם והבטחתי שאעשה הכל כדי שלי יבוא לישראל.

בית חם ואהבה

היא וא סירב לעזוב את החדר, והת' ייפה שהוא רוצה לבוא אתי. הסבתא, בלי שום בעיות, אמרה לו: אם אתה לא בא, אני מתקשרת לעזרה סוציאלית ש' יבואו לקחת אותך. היא אשה זקנה מאד, ואין לה כל שליטה עליו. הוא ילד עם פוטנציאל מבוזבז, ממש ילד-רחוב מוזנח. לסבתא אין כוח וגם לא סבלנות לספל בו.

"כשהיה בביתה של הדיילת בתיה אייכנבאום הרגיש, כך סיפר לי, בפעם הראשונה בחייו חמימות אמיתית. הוא מת להיזר אל בית מישפחת אייכנבאום, ואחרי שדיברתי עם המישפחה הסתבר לי שהם מוכנים לקבל אותו."

כשהיה ברור לספי מעבר לכל ספק כי הדבר הטוב ביותר עבור הילד יהיה להיזר בישראל, וכשנוכחה סופית כי הסבתא, שהיא האפוטרופוסית החוקית והאם, שהיא האפוטרופוסית הטיבעית, אינן רוצות בו, החלה לוקחת את העניינים לידיים ברצינות. ראשית צילצלה שוב אל אני גילה בארט, אמו של לי, אך זו אמרה שוב שבפירוש אינה מוכנה לספל בו. שנית,

אהבת האנשים כך מגדירים ידידה של ספירית דבני את הדיילת התמורה והיפהפייה בת העשרים-ושלוש, העוסקת בזמנה החופשי בדוגמנות (מימין), והמקדישה את שאר זמנה לבילויים בחברת ידידיה הרבים (למעלה). (משמאל): ספירית בביתה, תחת כרוז המעידה על אהבתה לילדים.

יודאה כי מישפחת הדיילת בתיה אייכנבאום מוכנה לקבל אותו והחלה בהליכים חוקיים. היא נפגשה עם עורך-הדף נחמיה אור, שנתן לה כתובת של פרקליט לונדוני.

בעזרת הפרקליט הוכן מיסמך, שבו נאמר כי לי ייסע לישראל עם ספי ויתגורר בבית מישפחת אייכנבאום, ובמידה שלא יתאקלם, הסבתא תקבל אותו בחזרה תחת אפוטרופוסותה. הסבתא חתמה על המיסמך, ולספי לא נותר אלא לעבור יחד עם לי מיספר הליכים ביורוקרטיים, המכבידים על הבאתו של הילד ארצה.

אומרת ספי: "הייתי מוכנה לקחת אותו אלי, לתת לו בית חם ואהבה, אבל אני לא יכולה לאמץ אותו. הלואי שהייתי יכולה לה. הוא ילד מקסים. אני מתגוררת בדירה שכורה עם עוד בחור ובחורה, ומרבית הזמן נמצאת בטיסות. לי זקוק למשפחה אומנת, לבית חם, לאהבה, לכל מה שלא היה לו אפילו יום אחד בימי חייו.

"הוא נורא אהב אותי. הוא מחזיק תמונה שלי במחזיק-המפתחות שלו במקום, שקודם היתה התמונה של אמו. כשאני בלונדון אנחנו יוצאים לאכול, מחליקים על הקרח, הולכים להצגות. אני קונה לו מדי-סעם בגדים, נותנת לו כסף, רק (המשך בעמוד 44)

